

Решение

№ 53256 от 27.02.2020 град София

В ИМЕТО НА НАРОДА

Софийският Районен Съд, НО, 129 състав, в публичното съдебно заседание, проведено на седемнадесети февруари, през 2020 година, в състав:

Председател: ГЮЛЯЙ КОКОЕВА

При участието на секретаря Е. С., като разгледа докладваното от съдията НАХД № 20353 по описа за 2019 година и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на [фирма], с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя И. П. Л., чрез адв. Я. С. срещу наказателно постановление (НП) № 470822-F502156/26.11.2019 г., издадено от Д. С. Т., в качеството му на директор на офис „М.“ ТД на НАП - С., с което на основание чл.355, ал.1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, за нарушение на разпоредбата на чл.3, ал.1, т.1, б.”а” от Наредба № Н- 8 от 29.12. 2005г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, издадена от министъра на финансите /обн., ДВ, от 3.01.2006 г., в сила от 1.01.2006 г., изменяна многократно и отменена с ДВ бр. 1 от 3.01.2020 г., в сила от 3.01.2020 г./, във връзка с чл.5, ал.4, т.1 от КСО, на дружеството-жалбоподател е наложена „имуществена санкция” в размер на 500,00 лева.

В подадената жалба се поддържа, че са допуснати съществени процесуални нарушения в хода на производството пред административнонаказващия орган /АНО/, изразили се в липса на посочване на дата на извършване на нарушението в АУАН и НП, в нарушение на разпоредбите на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН. По този начин се счита, че е ограничено правото на защита на административнонаказаното лице. Поддържа се и неправилно приложение на материални закон, доколкото описаната в АУАН и НП фактическа обстановка не съответства на реалната фактическа обстановка. Сочи се, че дружеството-жалбоподателя е подало до НАП процесната декларация образец 1 за месец март 2019 г., наред с декларация образец 6 за същия период, по електронен път на 13.04.2019 г. , като получаването им е било потвърдено с вх. №22000193519971 от същата дата. Позовавайки се на разпоредбата на чл.9 от Закона за електронните документи и електронните удостоверителни услуги се счита, че декларациите следва да се считат за подадени с постъпването им в информационната система на НАП и получаването на входящ номер. В конкретния случай, се поддържа, че липсват доказателства за връчване на протокол за отхвърляне на така подадените декларации образец 1 и 6, с вид и съдържание, предвидено в чл.30, ал.6 от ДОПК. С оглед на това и доколкото нито в КСО, нито в Наредба№ Н- 8 от

29.12. 2005г., е предвидено задължение на административния орган да се произнесе в рамките на точно определен срок по въпроса дали подадената декларация следва да бъде приета или отхвърлена и след изтичането на този срок да текат сроковете за нова декларация, се счита, че следва да са приложими общите правила, предвидени в АПК, в частност тези уредени в чл.61, предвиждащ задължение на административния орган за уведомяване на подателя за постановения отказ. Именно от датата на съобщаването на този отказ, се счита, че следва да тече 7-дневният срок по чл.8, ал.3 от № Н- 8 от 29.12. 2005г. Приема се, че като е предвидено този срок да тече от датата на постановяване на отказа, това е сторено в противоречие с нормата на чл.61 АПК, поради което се счита, че на осн. чл.5, ал.1 АПК, следва да намери приложение чл.61 АПК, който е нормативен акт от по-висока степен. От всичко изложено е изведен извода, че жалбоподателя не е бил уведомен за протокола за отказ, с който декларациите му са отхвърлени, поради което не може да се приеме, че е изтекъл 7-дневният срок за подаване на нова декларация и да се ангажира административнонаказателната му отговорност за неподаване на такава. С тези съображения се моли за отмяна на обжалваното НП, като незаконосъобразно и неправилно.

В съдебно заседание, дружеството-жалбоподател се представлява от адв. С., който поддържа жалбата на посочените в нея основания.

Въззиваемата страна, чрез своя процесуален представител, оспорва жалбата, счита същата за неоснователна и моли за потвърждаване на НП като непротиворечащо на процесуалния и материалния закон. Счита, че за датата на установяване на нарушението следва да се приеме 15.07.2019 г. тъй като дори и да е имало преди това опит за подаване на декларациите, отговорът който е получен е автоматичен, поради което в него не участва физическо лице или инспектор по приходите, за да може да бъде установено нарушението. Уточнява, че първоначално декларациите са били подадени с код 01 за трудов договор, а е следвало да бъдат подадени като такива по договор за управление и контрол и това е установено едва след като те са занесени на ръка в офис М. на ТД на А. – С.. Поради това се поддържа, че не е налице основание за прилагане на разпоредбата на чл.8, ал.3 от Наредба № Н- 8 от 29.12. 2005г., тъй като реално не е имало опит за подаване на правилните декларации, а на такива със сгрешен код. Счита, че не са налице основания за приложение на чл.28 ЗАНН. Моли, с оглед изхода на делото, да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение.

В качеството на свидетел по делото е разпитана актосъставителят А. В., която потвърждава това, че е съставила АУАН, представен по делото и описаните в него фактически констатации, като заявява, че същият е съставен в резултат на извършена проверка по повод на писмо, което е подадено от името на дружеството на 26.07.2019 г., в което се иска приемане и обработка на декларации за липсващи периоди. Сочи, че е установила, че към датата на съставяне на акта е имало подадени, но неприети декларации, но същите са били неверни, поради което системата не ги е приела, като некоректността на подадените декларации се е изразявала в това, че лицето, за което са подадени не е било въведено правилно в декларациите като вид осигурено лице. Посочва, че електронната система връща на подателя на декларациите автоматичен отговор за неприетите декларации в рамките на деня на подаване на същите, като в

отговора се определя и срок за отстраняване на грешката, но в случая лицето не я е отстранило в срок.

Съдът, като обсъди доводите, изложени от страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 13.04.2019 г. лицето Д. Й. Г., в качеството на упълномощено лице от управителя на дружеството жалбоподател, чрез квалифициран електронен подпис е подало от името и в изпълнение на задължение на [фирма] до офис М. на ТД на НАП -С. декларации образец 1 и образец 6 за периода месец март 2019 г.

Така подадените декларации били отхвърлени от системата на НАП, поради неправилно посочен код за вида осигурено лице. Това се установява от показанията на актосъставителя.

По делото не са представени доказателства от АНО, чиято е доказателствената тежест относно издаване от НАП и получаване от дружеството-жалбоподател на протокол за отказ да се приемат подадените декларации.

По повод на получено в началото на м.юли 2019 г. телефонно обаждане от служител на офис М. на ТД на НАП – С., лицето Д. Й. Г. с писмена молба, входирана в офис М. на ТД на НАП-С. с вх. №1553-06-111/15.07.2019 г. се опитала да подаде отново декларациите образец 1 и 6 за м.март 2019 г., но същите отново не били приети.

На 26.07.2019 г. е подала писмени обяснения до офис М. на ТД на НАП – С., в които е посочила, че декларациите образец 1 и образец 6 за м.март 2019 г. са подадени в срок, но отказани, като същата заявява, че не е знаела че е трябвало да ги провери за отказ да бъдат приети.

По повод на така постъпилите писмени обяснения, св. А. В. е извършила проверка на подадените декларации от името на юридическото лице и установила, че декларациите образец 1 и образец 6 за м.март 2019 г. са подадени по електронен път на 13.04.2019 г., но отхвърлени. С оглед на това е съставила срещу [фирма] АУАН №F502156/26.07.2019 г. за това, че в качеството му на работодател и осигурител по смисъла на чл.5 от КСО, не е подало в ТД на НАП С., декларация образец 1 „Данни за осигурено лице“ за м. март. 2019 г. в установения с разпоредбата на чл.3, ал.1, т.1, б.“а“ от Наредба №Н-8/29.12.2005 г. срок. В акта е посочено, че срокът за подаване на декларация образец 1 за всеки календарен месец е до 25-то число на месеца, следващ месеца, за който се отнасят данните, както и че към момента на съставяне на АУАН декларация образец 1 за м.март 2019 не е подадена. Деянието е квалифицирано като нарушение на чл.3, ал.1, т.1, б.”а” от Наредба № Н- 8 от 29.12. 2005г., във връзка с чл.5, ал.4, т.1 от КСО.

АУАН е съставен в присъствие на упълномощен представител на дружеството – Д. Й. Г. и предявен на същата.

В акта не са вписани възражения при предявяването. Такива не били депозирани и в срока по .

Въз основа на така съставения АУАН, на 26.11.2019 г. било издадено обжалваното НП, с което при идентичност на описанието на нарушението и правната му квалификация, на основание на дружеството жалбоподател била наложена имуществена санкция в размер на 500 лева за извършено нарушение по вр. . По отношение на датата на извършване на нарушението, в НП е посочено, че „за период м.03.2019 г. крайният срок за подаване на декларация образец 1 е бил 25.04.2019 г. Към момента на съставяне на настоящето НП декларация образец №1 за посочения период не е подадена. Неизпълнението на вмененото с чл.5, ал.4, т.1 от КСО задължение представлява административно нарушение, осъществено чрез бездействие, с оглед на което до извършване на дължимото действие, нарушението се осъществява от субекта непрекъснато, т.е. налице е така нареченото продължено нарушение. В случай на продължено нарушение, то се счита за извършвано на датата на довършване. Датата на довършване на нарушението, следва да е датата на подаване на декларацията, защото именно до тази дата дружеството ще бъде в нарушение.“ Посочено е изрично и мястото на извършване на нарушението.

Наказателното постановление било връчено отново на упълномощено лице на 11.12.2019 г., а жалбата против него е подадена чрез АНО на 17.12.2019 г.

Изложената фактическа обстановка съдът приема за безспорно установена от писмените доказателства, приобщени по реда на – АУАН; потвърждение за получаване на декларации образец 1 и образец 6 за м.март 2019 г.; 2 бр. молби от Д. Г. до Офис М. на ТД на НАП – С.; справка-данни за осигуряване за период 01-31.03.2019 г. за осигурител [фирма]; пълномощно за упълномощаването на Д. Г. от управителя на [фирма]; Заповед № ЗЦУ-ОПР-17/17.05.2018 г. на изп.директор на НАП; Заповед №1659/18.05.2009 г. за назначаване на Д. С. Т. на длъжността директор на офис М. към ТД на НАП – С.; Заповед №3857/05.04.2019 г. за назначаване на А. В. на длъжността инспектор по приходите в Офис М. на ТД на НАП – С.; както и от гласните доказателствени средства. Съдът кредитира с доверие дадените показания от актосъставителя А. В., възприемайки ги като обективни, безпротиворечиви и кореспондиращи с писмените доказателства по делото, само и единствено по отношение на изложените факти, но не и по отношение на направените правни изводи въз основа на тях.

Така установената фактическа обстановка не се оспорва от страна на жалбоподателя, като същата се установява безпротиворечиво от посочените доказателства и доказателствени средства.

При липса на противоречия между доказателствата по делото и по аргумент от противното /per argumentum a contrario/ на разпоредбата на чл.305, ал.3, изр.2 НПК, вр.чл.84 ЗАНН, съдът не следва да излага съображения, защо едни от тях се приемат, а други се отхвърлят.

Спорът по делото касае правилното приложение на материалния и процесуалния закон при издаване на АУАН и обжалваното НП.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена от легитимирано лице, депозирана е в предвидения от закона преклузивен срок срещу акт, подлежащ на обжалване. Разгледана по същество, жалбата е основателна, като съображенията на съда в тази насока са следните:

Настоящият съдебен състав, при извършената служебна проверка по изпълнение на правомощията си по чл.314, ал.1 от НПК, вр. чл.84 от ЗАНН, констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, с надлежно делегирани правомощия по силата на Заповед № ЗЦУ-ОПР-17/17.05.2018 г. на изп.директор на НАП, като заеманите длъжности от АНО и актосъствителя към датите на съставяне от тях на съответните процесуални документи се установяват от представените Заповед №1659/18.05.2009 г. за назначаване на Д. С. Т. на длъжността директор на офис М. към ТД на НАП – С. и Заповед №3857/05.04.2019 г. за назначаване на А. В. на длъжността инспектор по приходите в Офис М. на ТД на НАП – С.. Налице е редовна процедура по връчване на АУАН на упълномощено лице от управителя на дружеството жалбоподателя, видно от разписката към него.

Съдът намира обаче, че в хода на административнонаказателното производство е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, изразило се в неясно посочване на датата на извършване на нарушението в АУАН, и непосочване на този реквизит в НП. В АУАН не е посочена конкретна дата на извършване на нарушението, като е посочено само, че срокът за подаване на декларацията образец 1 за всеки календарен месец е до 25-то число на месеца, следващ месеца, за който се отнасят данните. При така изложеното описание би могло да се приеме наличие на твърдение за извършване на нарушението след изтичане на посочения срок, а именно на 26.03.2019г., в конкретния случай. Независимо от това обаче, с оглед на различния подход на контролните органи и АНО по този тип нарушения, при определяне на датата на извършване на същото, като в едни случаи се приема, че нарушението е извършено на датата следваща изтичането на срока, в други – че е извършено на датата на подаване на декларацията, а в трети – на датата на установяване на нарушението, задължение на актосъствителя е за гарантиране на правната сигурност, а също и за упражняване на правото на защита на лицето, чиято административно наказателна отговорност е ангажирана, в акта да се посочи изрично датата на извършване на нарушението. Непосочването на същата, представлява нарушение на разпоредбата на чл.42, т.4 от ЗАНН. Именно с оглед на този пропуск в акта, в издаденото въз основа на него НП, АНО е развил пространни теоретични съображения /описани по-горе, в приетата за установена фактическа обстановка/ относно датата на извършване на формалните нарушения, осъществявани чрез бездействие, но отново не е посочил конкретна дата на извършване на нарушението срещу която да се защитава жалбоподателят, в нарушение на разпоредбата на чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН. От изложеното в НП, за настоящия съдебен състав се налага извод за това, че АНО е приел, че доколкото конкретното нарушение следва да се счита за довършено към датата на подаване на процесната декларация, а към датата на издаване на

обжалваното НП същата не е била подадена, то конкретното нарушение предстои да бъде довършено на датата на която ще бъде подадена декларацията. Това от своя страна звучи абсурдно, тъй като при това положение се оказва, че е издадено НП за нарушение, което все още не е довършено. С оглед на това и най-вече поради липсата на посочена дата на извършване на нарушението в АУАН и НП, обжалваното НП се явява издадено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които са довели до ограничаване на правото на защита на административно наказаното лице, обжалваното НП следва да бъде отменено като незаконосъобразно.

За пълнота на изложението, следва да се посочи, че принципно са правилни разсъжденията на АНО, изложени в обжалваното НП досежно това, че при продължените нарушения, извършвани чрез бездействие, съгласно правната теория и съдебна практика, деянието се счита за довършено на датата на която е извършено дължимото действие, но ако то не е извършено към момента на установяване на нарушението, счита се, че то е довършено на датата на установяване на нарушението и е недопустимо лицето да бъде санкционирано за деяние, което не е извършено, т.е. довършено. В конкретния случай обаче, не е установена по несъмнен начин и датата на установяване на нарушението /която не винаги съответства на датата на формалното установяване на същото със съставяне на АУАН/. В конкретния случай, с оглед на подадените молби от упълномощеното лице от управителя на дружеството-жалбоподател с искане да бъдат приети декларации образец 1 и 6 за изминал период, с твърдения, че телефонно обаждане с искане да се подадат съответните декларации е получила от служител на ТД на НАП – С., поставя под съмнение въпроса дали нарушението действително е установено на датата на съставяне на акта. При липса на категорични доказателства за това, съдът и наказаното лице се поставят в невъзможност да установят и проверят датата на реалното установяване на нарушението, от който момент следва да текат сроковете по чл.34 от АУАН, като по този начин също се опорочава производството по ангажиране на административно наказателната отговорност на санкционираното юридическо лице.

При извършената проверка на материалната законосъобразност на обжалваното НП, съдът достигана до извода, че същото е издадено и при неправилно приложение на материалния закон.

Приетата за установена от съда фактическа обстановка индицира на евентуално извършено нарушение на разпоредбата на чл.8, ал.3 от Наредба № Н-8/2005 г., доколкото и двете страни твърдят, че процесната декларация образец 1 за м. март 2019 г. е била подадена в срока по чл.3, ал.1, т.1, б."а" от Наредба № Н- 8 от 29.12. 2005г., а именно на 13.04.2019 г., за което са представени и писмени доказателства. Същата обаче не е била приета, а отхвърлена /по делото не са представени писмени доказателства за удостоверяване на този факт, поради

което съдът го прие за установен въз основа на показанията на актосъставителя и неоспорване на неговите показания в тази част от двете страни/ поради неправилно въведен код за вид осигурени лице, което може да се приеме за некоректно попълнени данни по смисъла на чл.8, ал.1, изр. 2 от Наредба № Н-8/2005 г. При това положение, на дружеството жалбоподател е следвало да бъде даден седем дневен срок, в който последното, в качеството му на работодател и осигурител е следвало да подаде нова декларация с коректно попълнени данни, съгласно чл. 8, ал.2 от Наредба № Н-8/2005 г., като след изтичане на този срок, би се считало, че жалбоподателят е извършил нарушение, но не на разпоредбата на чл.3, ал.1, т.1, б.”а” от Наредба № Н- 8 от 29.12. 2005г., а на тази на чл.8, ал.3 от Наредба № Н-8/2005 г., каквото административно наказателно обвинение не му е повдигнато.

В случая обаче липсват доказателства както за издаване на протокол за отказ да се приеме подадената декларация, нито са представени доказателства от АНО за това, че дружеството е било уведомено за този отказ, поради което не са налице доказателства и за това, че е започнал да тече 7-дневният срок за подаване на нова декларация. Не бяха представени от АНО писмени доказателства и в подкрепа показанията на актосъставителя, че системата на НАП генерира електронно съобщение до подателя на неприетите декларации за отказа, който е видим за подателя още на същия ден.

С оглед на така изложените съображения за издаване на обжалваното НП и при неправилно приложение на материалния закон, същото подлежи на отмяна и на това основание.

С оглед изхода на делото, искането на процесуалния представител на АНО за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява неоснователно, поради което следва да бъде оставено без уважение.

В допълнение следва да се посочи, че настоящият съдебен състав констатира, че Наредба № Н- 8 от 29.12. 2005г. е отменена с ДВ бр. 1/03.01.2020 г., в сила от 03.01.2020 г., но същите обществени отношения, които са били предмет на регулиране от тази наредба /включително и задължението, за неизпълнение на което е санкционирано дружеството-жалбоподател в конкретния случай/ по идентичен начин са уредени в Наредба № Н-13 от 17 декември 2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, издадена от министъра на финансите и обнародвана в ДВ бр.1 от 03.01.2020 г.

Така мотивиран и на основание , Софийски районен съд

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ изцяло наказателно постановление № 470822- F502156/26.11.2019 г., издадено от Д. С. Т., в качеството му на директор на офис „М.“ ТД на НАП - С., с което на основание чл.355, ал.1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, на [фирма], с ЕИК[ЕИК], е наложена „имуществена санкция“ в размер на 500,00 лева, за нарушение на разпоредбата на чл.3, ал.1, т.1, б.”а” от Наредба № Н- 8 от 29.12. 2005г. /отм./, във връзка с чл.5, ал.4, т.1 от КСО, като незаконосъобразно и неправилно.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на въззиваемата страна, като неоснователно.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните пред Административен съд - [населено място], в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Районен съдия: